

לא לקמן פ"ב ד"ב ע"ג א
א ע"י מוס' כ"ב סב ד"ה
ומורה' ד ע"י מוס' פ"ב
לקמן סב ד"ה מה ומוס'
כ"ב ע"ג א. ז' ד"ה וז"ל
א מולן סב ע"ג א מושל
מ"ו א ג' ג' ד' א ג' א ג' א
כ"ג א ע"י ב"מ ד' מ"ו א
א ס"א רל"ה רש"ל
א ע"י אמר פי קולו
א ע"י מוס' כ"ב ע"ג א
ז"ל שלום

תורה אור השלם

1. בעל התורה יושלם ספס
ישיב לבקעיו ורחמי יהיה
שמות כה לך

גליון הש"ס

גמ' דאין מקצת שליא
בלא וז' עין מ"ה ע"א
מוס' ד"ה שלם ב"מ

מוסף רש"י

אין שמין לא לגב
ולא לגזול אלא לנזקין.
למקן הוא דשמיין את
הנבילה לנזק ומוסף על
מוק עד שמלשם לו מוק.
אל גזב וגזל שטנו
במה ומה או תשם
אין שמין את הנבילה אל
שלם טעם וזה ידענו
שלם טעם (לשון מוס' א)
הבריה. הפשע (ב"מ)
ד"ב א הכי. ש"ס
לו כל עשו ומוקו והתקן
גבי מוקן שפלו מוק
מלמך בעלמך מטפלין
בבילה. שמין לו הנבילה
אל ביהמה שמה ע"י זה
שמוק לו ועל מוס' א
ושלם דמיהו הכי נמי
ישמין לו שמיין הרשעון
וישלם דמיו חו
יך ויטהר ויקנה לו כל
אחר (שם א"ב). שליא
שיצתה מקצתה אסורה
באכילה. אפילו מה שהיא
בפניה בשעת שחיטה, שמה
שהשליא סימן וז' בשה
וסמן ולך בבמה, וישמין
למנה בשה מקצת דמיך
יאל הראש והי כילד הלך
כולה אסורה דשמיין לה
במ רישא (מולין פ"ה).

ופטור. לשומר שכר פטור באונסין כדכתיב ציה ומת או נשבר או נשבה אין רוחה שבעת ה' תהיה בין שניהם (שמות כב): יציא עדורה. נבילה: לנ"ד. לשומה כמה היא שהי משמע קרל יציאהו עד יציא העדוה כדכתיב והיינו שלל כדמגרימין עדאה. מפי מורי: מאי לאו צנה קמפילגי. דבאונסין הא ודאי לא פליגי אלא שאל למימר דאפי' נטרפה באונס יהא חיוב דאין שומר שכר חיוב באונסין אלא ה"ק אס נטרפה בפשיעה שיהא זר משלמין יציא עדוה ויוסיף מצימו על הדמים שהיא שזה בשעת מיתה דאי משום דמים דהשתא לא אילטריין דהשתא אי אית ליה נבילות אחרינימא יהיב ליה כל שכן הא אלל לפחת נבילה אמר ות"ק דלא מפיין ליה להך דרשה סבר פחת נבילה דמזיק הוי הלכך לא מצי לאוקמי לקרא להך דרשה דאי משום דמים דהשתא לא אילטריין דהא תניא ישיב לרבות שזה כסף: נטורה נבילה (למקום שהיתה שם) אלא שמואל. אמר שמואל. מנהג דיניין הוא שאין שמין לא לגב ולא לגזול שחם גזב וגזל צהמה או כלים ונפתחו אללו אין שמין הנבילה אלא ישלם צהמה וכלים מעולים והשברים שני: אלא לנזקין. שמין אלא ארבע כסף כספך ודאפי' סובין גזב וגזל שחם שחם דכתיב אשר גזל כענין שגול הלכך נרין להחזיר הגזילה או דמיה ולא סובין וכן משמע בירושלמי מנין שאין שמין לא לגב ולא לגזול א"ר אלא צר כדון גניבה גזילה מנין א"ר אלא צר ממל והשיב הגולה אשר גזל כאשר גזל והיינו טעמא דגזב וגזול קנו מיד כשהולאו מרשות בעלים אלא מוזיק לא נתחייב אלא כיוון שהזיק וה"ט דמ"ד אף לשואל כיוון דחייב באונסין ומל"א שקנאו משעה שהולאו מיד הבעלים והדמים הוא דנתחייב כמו גזב וגזולין: דק"א משהר"ה מראשון. פירוט שסופרת י"ד של נקבה מראשון והדמים שמהר"ה צ"ו והיו טהורין וא"ת וואמאי לא יהיו טהורים ולמא ציוס ראשון יאל ראשו או רובו ואפי' לא יאל דלמא הוא זכר וי"ל דלא מצי למשמי מספק ספקא דדוו מרי קולי דסתרי אהדיי שאלה מראה יוס מ"א תשתרי נמי מספק ספקא דשמה לא יאל רובו ציוס ראשון ואפי' יאל רוב דלמא נקבה היא והשמה בתחילה התרנו משום דשמה זכר השמה נתינו משום שמה נקבה הרי ממה נפשך נעשו אסור וכה"ג מן צהמפלת (דה ע"ט) משב זכר ולנקבה ולגדה אע"ג דכל אסור באפי נפשיה

דיש
הוי ספק ספקא: דאין מקצת שליא בלא וז' וא"ת לר"א דאמר חוששין משום דאין מקצת שליא בלא ולך אלל אם היה מקצת שליא בלא ולך לא הייה חוששת ה"ד אי ברה"ר אפי' בנד ספקא מטריה ופי' צרה"י אפי' כספק ספקא נמי טמא דהא מן ספקא פ"ו מ"ד) כל ספקות שמה יכול להרבות צרה"י אפי' ספק ספקא טמא וי"ל דמשתמין איירי לענין לאסורה לבעלה: שריא שיצתה מקצתה אסורה באכילה. פי' אסורה אפי' מה שצפנים דשמה צאותו מקצת שליא יאל ראשו של ולך והוי כולו כילוד ולא קרינן ציה כל צהמה תאלכו דאם יש מקצת שליא בלא ולך היה לנו להחזיר מטעם ס"ס מימה דקוגיא דהכא מוכח דשרי ר' אלעזר בשליא שיצתה מקצתה אי הוי ס"ס באכילה ובסוף צהמה המקשה (מולין ע"ג): משמע דאפילו בס"ס אסר רבי אלעזר דעל הך משנה דשליא שיצתה מקצתה אסורה ר' אלעזר לא ענו אלא פשוטה בולל אלא קשורה בולל אין חוששין לולל אחר ושמיין קשורה ע"כ לא הוי אלא ס"ס כדקמני בצרייתא דקמני התם שמה ניומו שפיר של שליא כו' וא"כ כשאין קשורה תשתרי דשמה אין שם ולך אחר ואפי' יש שם ולך אחר שמה לא יאל רובו וי"ל צרייתא דקמני התם שמה כו' מיייר בשליא של אחר הולד ור' אלעזר איירי בשליא שקודם הולד דודאי יש שם ולך אחר

דיש
ללא אמרינן מולין את השליא בולל אלא בשליא הצאה אחר הולד ועוד י"ל דהתם אסרי בס"ס גזירה מקצת אטו כולה כדאמרינן בשמעמין: בס"ס ימין ור' באשה [בך] סימן ור' בבהמה. וא"ת וואמאי מולה צהמה באשה ומתני' לא מיייר אלא צהמה יש לומר משום דבאשה פשוט לו יומר בצהמה דהרי שפיר שמהו סימן ולך באשה ולא צהמה כדתנן בהלוקח (בבבבב דף ע"ג ע"ב): סימן ולך צהמה שליא ובאשה שפיר ושליא:

ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

צ"ח א מ"י פ"ו מהל' מוק
מנון הל' יג סג
עשין סח טור ש"ע ח"מ
קומן תג סעף ג'
צ"ח ב מ"י פ"א מהל'
גניבה על טו ועשין
השגות ומ"מ סג עשין
על טור ש"ע ח"מ פי' שג'
סעף ה'
ק ג מ"י פ"ב מהל'ט
גולה ואכירה הלכה טו
סג עשין טס טו"ע ח"מ
פי' שפ"ס סעף יג'
ק ג מ"י פ"א מהל'
שאלה ופקודין הלכה
ג סג עשין כז טו"ע
ח"מ פי' שג' סעף ג'
ק ג מ"י פ"א מהל'
אסורי גזילה הלכה
ג סג עשין לאון קול עשין
רמ טור ש"ע י"ד פי' קלד
סעף י'
ק ג מ"י פ"ה מהל'ט
מהלכות אסורות הל'
יג סג לאון קלו:

רבינו הגנאל

נימא פחת נבילה תנאי
היא. דהניא אם טרף יטרף
יביאהו עד, יביא עדים
שנטרפה באונס ופטור,
אבא שאול אמ' יביאהו
עד, יביא ארורה לבי"ד.
פי', יביא הנבילה בבי"ד
על המוק. ות"ק חולק ואמ'
פחת הנבילה לניק. ונדרת
היא סברא וארקוהו כולי
עלמי' פחת נבילה דניק הוי
בטורה נבילה פליגי. ת"ק
סבר טורה נבילה דניק
ואבא שאול שאמ' יביאהו
לבי"ד סבר על המוק
להיורה ולהביא. והנמי
אחרים אמ' מניין שעל
בעל הבור להעלות שור
מבורו כו'. וקיימא הא
דאחרים אבא שאול.
וארקומנא דבבראה שריא
זווא [ונגזר שריא זוא],
וכאמרי אבא שאול כשרא
במתא בווא ובבראה
אמ' [שמואל] אין
שמין לו לגב כו'. פי' כגון
שבג רובן משמעין כלי
או גול ושברו או בעלי חיים
ומתו או נשברו אין שמין
השבר ומל"א לו הדמים
שהיה שות מקודם שברו,
אלא משלם לו כלי עשין
הכלי שבג או גול וכן
במה, והשבור נטולו הגב
או הגולן, ואסוקי כי הא
דגריס' בפי' השואל פרה
מחבירו דהתוא דשיל
נגזר מחבירו. תב"ה, אתא
לקמיה דרב אמ' ליה שלים
ליה נרגא מעליא. אמ' ליה
רב כהנא ורב אסי לרב דינא
הכי, ושתיק. ש"מ שמין.
והילכת' אין שמין לא
לגב ולא לגולן אלא
לשואל. כיון שהוכיח
שמועות דעולא משלימס.
אמר עולא אמר ר' אלעזר
שליא שיצתה מקצתה
ביום ראשון ומקצתה ביום
שני מנין לה מן הראשון.
פי' ו' ימי טומאה לזכר וי"ד
לנקבה מנין מן היום
הראשון. ואקשי' עליה האי
חומרא, קולא הוא דקא
חשבת לילדת מיום ראשון
והיא לא ילדה אלא בשני
ותטורהו בחי' שהיא ז' ליום
ועדיין טומאה היא היום
כלו, ופירק רבא לחוש
לטומאה חוששת, אבל
למנוח ז' לזכר וי"ד לנקבה
משני מנין, ומה בא עולא
הוריענו דאין מקצת

שליא בלא וז', תניא בפי' במה שהיא מקשה לילד שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה כסימן הולד באשה כך סימן הולד בבהמה. פי' השליא סימן ולך היא בין בון בין בון. ודחי' היא ממתיני דאין מקצת